

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.

Τοῦ στερεώματος ἄνω οἱ μάγοι σαπρεῖρινοι θόλοι
τῶν Ὠσαννά μελωδίαν τὴν θεῖαν εἰσέτι ἀντήχουν,
ἣν ἡ ἀγγέλων χορεία νὰ ψάλη κατέπαυσε μόλις,
ὅτε τὸν Πλάστην αὐτὸν, τὸν αἰώνιον εἶδε Σωτῆρα
νὰ ἀποθέτῃ τὴν σάρκα, περίβλημα πρόσκαιρον, θνήσκον,
καὶ νὰ ἀνέρχητ' εἰς ὕψη τῆς δόξης Αὐτοῦ τῆς ἀφθάρτου.

Ὑπὸ ἀπλέτου φωτὸς κατηυγάζοντο χῶραι σκοτίας,
καὶ ὑπεχώρει ὁ ζόφος εἰς ἐκρηξιν λάμψεως τόσης.
Κατεπτοήθη τῆς πλάνης εὐρὺ πολυχρόνιον κράτος,
καὶ ἐκλονεῖτο ὁ αἰσχιστος θρόνος τῆς μαύρης κακίας.
Τῶν ἐγκλημάτων ἐργάται ἠνέωξαν ἐκπληκτον ὄμμα,
καὶ μετὰ τρόμου καὶ δέους ἠτένισαν φῶς Ἀληθείας.
Ἐλευθερίας φωνή, ἀποσείουσα ἄχθη δουλείας,
ἀναγεννήσεως νέας ἀρχὰς διεσάλπιζε τότε,
καὶ ἀνεκάλει τὸ ἐκπτωτον πλάσμα εἰς ὕψος ἀρμόζον
πρὸς μεγαλεῖον ἀφθάρτου ψυχῆς, πρὸς ὁμοίωμα Πλάστου.

Μέγιστοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι Χριστοῦ στρατιῶται !
Ἡ φρεινὴ ἀντανάκλασις μόλις ἐκλείψαντος φέγγους
τὰς τηλαυγεῖς κατεφώτιζεν ὄψεις ἀνδρῶν θεοπνεύστων.
Ἄμεσος, ζῶσα ἀκτίς αἰδίου φωτὸς, ἐκ τοῦ ὕψους
εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἡρώων ἁγίαν ἐπέχεεν αἴγλην,
καὶ ὑπὸ μιμήσεως θείας Ἐκείνου κατείχοντο ὅλως.

Ὡ πανευδαίμων, ὁ αἴρων τὸν νοῦν εἰς αἰθέρια ὕψη,
τοῦ ἀθανάτου ποθῶν μεγαλείου τὰς θείας ἐκστάσεις,
εἰς ἰδεώδους καλοῦ ἐντροφῶν τὰς ὑψίστας μελέτας,
καὶ ἐπὶ πτερύγων ἁγνῆς προσευχῆς τὴν ψυχὴν κατευθύνων,
ὥς τι εὐῶδες θυμίαμα, μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Πλάστου.

Οὕτε θανάτου πικροῦ ἢ βασάνων ἀπαίσιος θεά,
οὔτε δυνάστου ὠμοῦ ἀπειλαὶ καὶ τυφλώττουσα λύσσα,
μὲ τῆς ὠχρᾶς καὶ ἀνάνδρου δειλίας χροιάν ἀπευκταίαν
ἴσχυσαν, ἔστω μικρὸν, νὰ καλύψωσι μέτωπον λάμπον,
ἐπιφοιτήσεως πνεύματος θείου τὴν ζῶσαν ἐστίαν.

Ἐνθουσιῶντες ἐχώρουν ἀκάθεκτοι, μέλημα μόνον
τῆς ἱερᾶς πίστεώς των διάδοσιν ἔχοντες πάντες,
καὶ ἀψηφοῦντες ζωὴν τὴν ἐφήμερον, σῶμα τὸ φροῦδον,
πρὸς ἱερᾶς ἐντολῆς τὴν ἐξάσκησιν πάντες ἐσκόπουν.

Αὐταπαρνήσεως μέγας βωμὸς, ἱερὸς, ἀνυψοῦτο,
καὶ ἡμιλλῶντο τίς πρῶτος ἐκεῖ, ὀλοκαύτωμα νέον,
λιθανωτοῦ ὥς τι ἄρωμα θεῖον, ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη.

Τότ' ἀκατάληπτον θαῦμα αἰώνων ἐλάμβανε χώραν.
 Τῆς τροχιᾶς τῶν ἐξηλθόν πανάρχαιοι φύσεως νόμοι,
 πρὸ δένδρυλλίων, δρυὼν κορυφῇ ἢ ἀγέρωχος κλίνει,
 καὶ οἱ ὡς κόκκον σινάπεως ἔχοντες πίστιν ἐκλόνουν
 τὰς τῶν πολλῶν πεποιθήσεις, ἀρχαίας λατρείας καὶ ἤθη.

Τῆς ἀγέρωχου ἰσχύος τὸ κράτος ἐπάτασσε γαῦρον,
 καὶ λυσσώδως ἠμφισβήτει ἀρχῆς κυριάρχου πρωτεῖα·
 πρὸς ἐξοντώσεως πλήρη ἐπίτευξιν ὅπλα προτάσσει
 ἄλογον βίαν, βασάνων πληθύν, τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου·
 τῶν ἀδυνάτων καθίστανται ταῦτα πλὴν τρόπαια νίκης
 ἢ παροτρύνουσα τόλμη, ἢ δόξα ἀνίσου ἀγῶνος.

Τῆς ἀληθείας ὁ ἐνθερμος κῆρυξ, ὁ Στέφανος μάρτυς
 μὲ Σεραφεῖμ ἀπαστράπτουσιν αἴγλην, ὡς δώρημα θεῖον,
 κεκοσμημένον τὸ πρόσωπον ἔχων, μὲ ὄμμα ἀστράπτον
 ἀπὸ ἐκστάσεως θείας τὸ πῦρ, ἀπὸ ἐνθεον ζῆλον,
 μέγας καὶ πρῶτος ἀστὴρ εἰς μαρτύρων στερέωμα λάμψας,
 ὅπου χορεῖται μαρμαίρουσι τόσαι τῶν θεῶν ἡρώων,
 τὰς ὕψηλὰς διεκήρυσσε ῥήσεις, εὐάγγελον φέρων
 εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ σωτήριον εἶδῃσιν, ἄγγελμα νέον.

Οἱ πελιδνοὶ τῆς σκοτίας υἱοὶ ἀπεχθαίνονται φύσει
 τὸν διαλάμποντα ἔλεγχον μαύρης ψυχῆς τῶν, τὴν λάμψιν,
 καὶ εἰς λαμπροῦ φωτοβάλου ἡλίου σωτήριον φέγγος,
 τῆς ἀμαθείας καὶ πλάνης τὸν ζόφον προπύργιον θέτουν.
 Ἄν Παραδείσιος μία ἀκτὶς φαινὴ παρεισδύσῃ
 ἐν ἐρεβώδει νυκτὶ, ἐν τῇ τρώγλῃ ἐν ᾗ διαιτῶνται,
 τῆς ὀλεθρίου ἀπάτης ὁ πέπλος τότε αἶρεται αἴφνης,
 καὶ εἰδεχθοῦς τῶν μορφῆς καταφαίνεται πᾶσα ἡ φρίκη,
 ἐγκατοπτρίζονται ἄκοντες, φρίσσουν, πτοοῦνται καὶ τρέμουν.

Ὅχλος λυσσώδης, μαϊνόμενος ὄχλος πληγεὶς τὴν καρδίαν
 ὑπ' ἀδεκάστου καὶ πλήσσοντος ξίφους τῶν θεῶν ῥημάτων,
 ἄγριος ὄχλος, ὡς λαίλαπας πτέρυξ, τὸν μάρτυρα σύρει,
 ὅπου συνέδριον πλείστων αἰσχυρῶν λειτουργῶν ἀσεθείας·
 εἰς τὴν τοῦ λόγου ἰσχὺν ἀντιτάσσουν τὴν μᾶστιγα τρόμου,
 καὶ εἰς ἀληθείας φωνὴν τὴν δ' ἄτορον φράσσουν τὰ ὦτα.
 Ἢ τῶν προγόνων τυφλότης ἀπέκτεινε πλείστους προφήτας,
 κήρυκας θεῖους, θρηνοῦντας ἡθῶν ἐξαχρείωσιν τόσῃν,
 καὶ δὲν ἀπέμαθον οὗτοι πατέρων ἐπίζηλον πράξιν.
 Θανατωθήτω! ὁ θέλων τὸ φῶς ἐν τῷ μέσῳ σκοτίας.
 Γαμαλιὴλ μαθητῆς ὁ περιδοξός, Παῦλος ὁ θεῖος
 τὸν φονικὸν ἐνεψύχωνε ζῆλον, τὴν λύσσαν ἐκείνων.

Κ' ἐθχνατώθη Ἀνῆλθ' ἡ ψυχὴ εἰς τὸ ἄφθαρτον κλέος,
 γονυπετῆς Χερουβεῖμ ἡ χορεία αὐτὴν ὑπεδέχθη
 καὶ ἐπὶ Στεφάνου τοῦ θεοῦ ἐπέθεσε στέφανον δόξης.

Τῶν οὐρανῶν τὰς ἀψίδας φωστῆρες τοσοῦτοι κοσμοῦσι
καὶ διαλάμπουσιν ἄρα, ἐκχύνοντες φῶς εἰς αἰθέρας,
ὅσοι αὐτὸν διεδέχθησαν μάρτυρες ἅγιοι, θεῖοι;
αἷμα ἐχύθη πολύτιμον, ἄπειρον, τίμιον αἷμα,
καὶ ἀνεβλάστησε δένδρον ζωῆς καὶ λυτρώσεως θέρους.

Κόραι ἄγναι, ὦ παρθένοι, ὑμεῖς τοῦ Ὑψίστου νυμφίαι,
τὴν εὐγενῆ καὶ ἀδραν̄ σας καρδίαν ὅποιος συνεῖχε
καὶ κατεκράτει ἐνθέου ἀγάπης διάπυρος ζῆλος,
ὥστ' ἐπιλήσμονες γένους καὶ φύσεως, ἔρθητε τόσαι
εἰς μαρτυρίου ἀνέφικτα ὕψη, εἰς χώραν Ἀγγέλων!
Πρὸ τῆς σεπτῆς σας, ὦ μάρτυρες, μνήμης τὰ γόνατα κλίνω
κ' ἐν θαυμασμῷ καὶ ἀγάπῃ δοξάζει ὑμᾶς ἡ ψυχὴ μου.

Ἔτη παρήλθον, καὶ τέλος αἰθῆρ διαυγῆς ἐξαπλοῦται.
Λῦρα ζεφύρου διώκει κηλίδας νεφῶν ἀπαισίων,
ὅπως φωτίσῃ τὸ φῶς Ἀληθείας ἐν ὅλῃ τῇ λόμφει.
Ἐκ κατακόμβης καὶ κρύπτῃς ἐξήχθη σταυρὸς ζωηφόρος,
ποιητικῆς ἐμπνευσμένης κινύρας θεσπέσιον ἄσμα
Ἱεραρχῶν ἱερῶν, θεοπνεύστων, ὁ ἅγιος ὕμνος,
ὅπως Καισάρων κοσμήσῃ τὸ στέμμα καὶ ἐμβλημα θεῖον
εἰς τοὺς θνητοὺς καταστῇ, ἀτιμώσεως ὄργανον τέως.

Δ. ΒΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΑ ΟΣΤΡΕΙΑ.

Οὐδόλως δυσχερὲς ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν
τοσοῦτον συνεχῶς γενομένην ἐρώτησιν ταύ-
την· «Διατί τὰ ὄστρεια κατὰ τοὺς τελευ-
ταίους τούτους χρόνους κατέστησαν το-
σοῦτον σπάνια καὶ ἀκριβά;» Τὰ ὄστρεια
εἶναι ἀκριβά, διότι εἰσὶ σπάνια, εἰσὶ δὲ
σπάνια, διότι τὰς μὲν φυσικὰς αὐτῶν θέ-
σεις ἐπαισθητῶς ἀπεγύμνωσαν, καὶ πολ-
λαχοῦ μάλιστα ἐντελῶς ἠφάνισαν, τὰ δὲ
τεχνητὰ ὀστρακοτροφεία δὲν δύνανται νὰ
ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς καθ' ἐκάστην αὐξά-
νουσας αἰτήσεις τοῦ κοινοῦ. Παρατηρήθη
ὅτι τὸ ὄστρειον εἶναι γονιμώτατον, παρά-
γον κατ' ἔτος ἑκατοντάδας χιλιάδων, ἢ,
κατὰ τὴν γνώμην φυσικῶν τινῶν, χιλιά-
δας νέων, καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν

προῖον ἀνεξάντλητον καὶ ἥμισυ δαπανη-
ρὸν τοῦ προσφιλοῦς τούτου ἐδωδίου. Ὅση
τῷ ὄντι καὶ ἂν ᾖ ἡ εἰς τὴν ἀγορὰν
ἐρχομένη ποσότης, δὲν θὰ ἐπαρκέσῃ νὰ
κορέσῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ κοινοῦ, ὅπερ, μὴ
βλέπον πόσον δυσχερὲς εἶναι νὰ προμη-
θευθῇ αὐτὰ, φαίνεται μᾶλλον ἐπὶ μᾶλ-
λον ἁπλοστον. Ἐνθὺ τὰ καλὰ ὄστρεια εἰς
τὰ περίφημα καπηλεῖα τοῦ Λονδίνου καὶ
ἄλλων πόλεων πωλοῦνται 3 σελίνια του-
τέστι 3 φράγκα καὶ 75 ἑκατοστὰ ἡ δω-
δεκάς, οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ τὰ
θέλωσιν! Οἱ σιδηρόδρομοι διέσπειραν παν-
ταχοῦ τὸ εὐχυμον μαλάκιον, ἔθνη δὲ εἰς
τὰ ἐνδότερα τῶν ἡπείρων εὐρισκόμενα,
καὶ ἐπὶ ζωῆς των μὴ ἰδόντα τὴν θάλασ-
σαν, δύνανται σήμερον νὰ κρίνωσι περὶ
τῆς πολυτίμου φύσεως τῶν θησαυρῶν, τοὺς
ὁποίους ἡ θάλασσα αὕτη περικλείει ἐκ τῶν
αὐξάνουσῶν τιμῶν τῶν κογχυλίων καὶ
ἄλλων προϊόντων αὐτῆς.